

Laugsriter og lønnsutvikling: Skriftlig arbeid til spesialitetene

TEKST

Ole Sigvard Lunnan

PUBLISERT 1. september 2007

PSY
KOL
OGI

I et tidligere innlegg hevdet jeg at det skriftlige arbeidet er unødvendig og del av kravene til spesialitetene. Verken leger eller advokater ser behov for sine ordninger. Psykologers evne til faglig skriftlighet blir tilstrekkelig ette embetsstudiet. Kim Larsen synes å oppleve dette som kjettersk tankegang. I sitt innlegg drar han til med et belærende forsvar av nåværende ordning som nødvendig for å holde et freudiansk eller Nietzsches mareritt av middelmådighet på avstand.

Selv om jeg også er spesialist, følger jeg meg ikke beæret. Spesialistkompetanse handler om erfaring, refleksjon og fagkunnskap, ikke om på hvilket tidspunkt man tilfeldigvis fikk godkjent et skriftlig arbeid med uklar vitenskapelig status. Ingen andre enn psykologer selv tillegger det skriftlige arbeidet betydning. Hvorfor da denne selvjustis? Det minner om en form for mindreverdigetskompleks på profesjonens vegne, eventuelt laugsrite i moderne utforming.

Spesialiteten er avgjørende i lønnsforhandlinger. Så langt har Psykologforeningen vektlagt å løfte spesialistene for å få strekk i feltet, og ikke-spesialistene har liten mulighet til å forhandle om lønn. En slik strategi betinger ryddighet i spesialistordningen, og kombinasjonen praksis/videreutdanning/veiledning burde være tilstrekkelig og relevant som kriterier. Dermed ville også snittalderen for ferdige spesialister gå ned, gi en fremskyndet lønnsmessig utvikling og gi styrket forhandlingsposisjon også for erfarne spesialister.

Med så langvarig utdanning må vi komme raskere i gang med lønnsutviklingen. Larsens generasjon trenger kanskje ikke de pengene, men for psykologer som nå er i etableringsfasen, er dette viktige problemstillinger. Snarere enn skriftlige arbeider som stort sett skrives for skrivebordsskuffen, burde Psykologforeningen legge sterkere vekt på integrasjon av forskning og praksis og arbeide for at kolleger som evner å publisere, får lønnsmessig uttelling. Det ville styrke profesjonens akademiske status til forskjell fra sekteriske tendenser. Og snarere enn Larsens ortodoksi burde evaluering og utvikling av videreutdanningsprogrammene være Psykologforeningens strategi for å kvalitetssikre spesialistordningen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 9, 2007, side

TEKST

Ole Sigvard Lunnan, Psykolog, BUP Søndre Nordstrand